

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 425 8 pagini 15 bani Miercuri 15 februarie 1956

MIKLOSSY GAVRIL

„Grivița 1933”

ZIUA CEFERIȘTILOR

Se împlinesc 23 de ani de la eroicele lupte ale muncitorilor ceferiști de la Grivița Roșie, conduși de Partidul Comunist Român, pentru apărarea drepturilor lor, pentru pace și independență națională, împotriva fascismului. Chemarea sirenei lui Vasile Roaită, chemarea Partidului Comunist, a răsunat atunci cu putere, aprinzând flacăra luptei revoluționare pe valea Prahovei, la Nicolina-Iași, pe țărmul Mării Negre, în întreaga țară.

Eroicele zile ale lui februarie 1933 s-au înscris cu litere de aur în istoria luptelor re-

voluționare ale poporului nostru muncitor.

Harnicii muncitorii ceferiști, urmașii luptătorilor din februarie 1933, sînt astăzi în primele rinduri ale oamenilor muncii în lupta pentru bunăstarea și fericirea poporului. Mecanici și fochiști, lucrători din stații și muncitori din depouri și ateliere muncesc cu entuziasm pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan, pentru continua îmbunătățire a transporturilor pe calea ferată. Hotărâți să traducă în viață Directivele Congresului partidului, ceferiștii de pe întreg cuprinsul patriei

luptă pentru deplina folosire a forței vii a trenului, pentru o cât mai largă aplicare a metodelor sovietice de muncă, pentru realizarea de economii mereu mai numeroase și mai însemnate.

Tradiția de luptă a Griviței Roșii capătă acum, prin muncă dirză, o nouă strălucire. Poporul nostru muncitor cinstește faptele de glorie ale feroviarilor, sărbătorind la 19 februarie „Ziua Ceferiștilor”, detașament harnic și de nădejde al clasei muncitoare. E ziua cînd întreaga țară își arată dragostea și recunoștința față de fiii glorioasei Grivițe Roșii.

Roadele unui an

Procentele, statisticile, coloanele lungi de cifre sau datele tehnice sînt socotite adeseori aride și reci. Există totuși situații cînd nu numai că-și pierd ariditatea și răceala ci, dimpotrivă, emoționează, dau avînt inimii și o încălzesc. În asemenea situații, coloanele de cifre, de procente sau date tehnice par a fi versuri, iar întreaga lor înșiruire se preschimbă parcă într-un adevărat poem.

O asemenea poezie, care ne emoționează, trezind sentimente de dragoste patriotică, de bucurie și mîndrie în inima noastră, este cuprinsă în recentul Comunicat asupra îndeplinirii planului de stat pe 1955. Iată, de pildă, procentajul acesta de 108 la sută, cu care a fost îndeplinit planul în întreaga noastră industrie socialistă, pare un minunat vers alb! Te bucură. Te entuziasmează. Și parcă simți în el ritmul propriu muncii noastre libere din anii industrializării. Cu 16 la sută mai multă energie electrică, cu 8 la sută mai mult țefei, cu 22 la sută mai mult oțel, cu 44 la sută mai multe batoze, nu sună aceste procente ca niște versuri, și ele? Nu vorbesc și ele despre viața noastră, nu cuprind și ele atîta pasiune și nu trezesc atîtea înalte simțăminte?

Dar să citim mai departe coloanele de procente, de cifre și date. Iată-le pe acelea care vorbesc despre truda țăranilor neasupriți, despre bogăția pămîntului acestuia, despre puternicul ajutor dat agriculturii de muncitorii și savanții noștri. Cum îți bate inima și cît te însufleșesc aceste lapidare date statistice: o recoltă de aproape 12 mi-

lioane de tone; o întărire a bazei tehnice a agriculturii cu încă 3.580 de tractoare; o creștere a numărului colectivizatorilor și întovărășitorilor pînă la mai bine de 390.000 de familii! Nu par toate niște splendide stihuri despre noua așezare a rînduieiilor în țara noastră, despre mlădițele socialismului ce se nasc și se dezvoltă cu repeziciune la lumina partidului, despre belșugul zilei de azi și înzecitul belșug al zilei de mîine?

Să ne oprim aici. Procentele care trec peste sută în ceea ce privește îndeplinirea planului în industrie, creșterile cantitative și calitative în agricultură crează o imagine destul de limpede. Aceste sporuri s-au răsfrînt în traiul nostru, mai bun, în comerțul nostru, mai puternic, în realizările noastre social-culturale, mai mari, în toată viața noastră mai frumoasă, mai fericită an de an.

Întărind în noi simțăminte de mîndrie și patriotism, dîndu-ne elan și bucurie, poezia cuprinsă în procentele, în coloanele lungi de cifre sau datele tehnice ale acestui Comunicat ne îndeamnă la o și mai asiduă muncă de creație. Dezvoltarea pe mai departe a industriei grele, sporirea recoltelor îndeosebi prin atragerea țăranimii muncitoare pe drumul agriculturii socialiste, ridicarea nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii, iată principalele direcții de efort. Poporul nostru — zămislitorul tuturor comorilor de pe meleagurile patriei — își va sporii activitatea creatoare în cel de al doilea cincinal, spre a adăuga o nouă filă de viguroasă emoție poetică la marea carte a țării.

PREȘEDINTELE DIN IȘALNIȚA

Reportaj de CONST. ARGEȘANU

De la gară, drumul în spre sat
Urcă prin nămeți o coastă-naltă,
Omul s-a oprit și a oftat,
Apoi, cufărașu-n spate-și saltă...

Ochi de lup scilipesc parcă holbați
Printre fulgi de nea, pe inserate.
Decît lupii-aceștia adevărați,
Sînt și-alți lupi, mai cruzi încă,
în sate...

Tot urcînd pe coastă, se gîndea
La povestea-aceea minunată,
Că Davidov — tot pe-o vreme —
așa —
Se ducea-n Gremeacii-Log, odată!

Da, era tot comunist ca el,
Ca și Titu Corici — c-așa-l chea-
mă —
Ori, și Titu Corici e la fel
Și-i tot comunist de bunăseamă!

Trebuia pus umărul virtos,
Comunistul Titu Corici știe
Că, fiu de clăcași, pornit de jos,
Vine-acum pe altfel de moșie...

Multe-n satul ăsta poți, de-ai vrea
Doar să vrei... Incepe să-nnopteze
Și prin fulgii albi și deși, de nea,
Călătoru-și țese visuri treze...

S-au scurs anii...
Multe s-au schimbat...
Călătoru-aceia-a mers înainte,
A fost deputat ales în sat,
Iar acum, la stat, e președinte...

Ce era Ișalnița cîndva?
O moșie-ntînsă, boierească,
Unde pentru o piine... vai de ea
Mulți pălmași tocmeau să argă-
țească!

Acum parcă toate s-au schimbat,
Satul parcă-i sat și parcă nu e...
Case noi, sînt patru sute-n sat
Și-i șosea în loc de cărăuie.

Iar în mijloc — loc de adălmăș,
Unde era crișmă altădată —
Azi e magazin ca la oraș
În clădire nouă și curată...

Nu mai bate omul drum prin
praf,
Are la-ndemînă-acum de toate,
Satul are cinematograful,
Dispensar, cămin, maternitate...

Școală... Și ce școală! Au pus
la ea,
Mină de la mină, toți sătenii,
Iar de treci pe stradă poți ve-
dea

Cît de mîndri sînt ișalnițenii.
Așa președinte ca al lor
Spun țăranii că-i mai rar în
sate.

Deși Titu Corici îi dă zor
Că el n-are nici o vină-n toate!

Doar așa, cînd seara-l văd tre-
cînd,
— Hei, tovarăș Corici — îl im-
bie —

Am ajuns frunțași din sat de
rînd!
Mulțumiți partidului, nu miel!

Dar povestea fabricii?

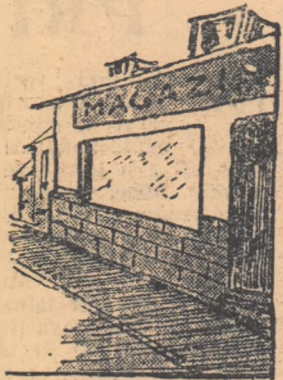
În sat,
Sta o moară veche, în uitare,
Și-ntr-o seară, Corici, de la
sfat,
A plecat, așa într-o plimbare...

Moara mai demult s-a năruit
Și într-un șopron, printre mor-
mane,

— Le-au uitat, sau poate le-au
dosit —
Stau fără de rost niște cazane.

„Apăi, nu sînt bune de nimic!”
Dă din cap morarul — „Sînt
belele!”

„Nu sînt bune, zici? Așteap-
tă-un pic
Și-ai vedea ce-om face noi din
ele!”

„Sînt în sat două-ntovărășiri
Și-un-a-i legumicolă... Rezerve
De legume-avem. Și ce, te miră,
Dacă-am fabrică și noi conser-
ve?”

Se cam miră unii și nu tac,
Stînd de vorbă seara la bir-
feală!

„Da ce, crezi că fabrica e fleac,
Ca s-o faci, așa, la porunca
lă?”

Corici știe... La astfel de muncă,
Auzise fel de fel de șoapte
Și îi vin în minte, ca atunci,
Ochi de lup care sticlesc în
noaple...

N-are nici o teamă! Neclintit
Va pași mereu pe noua-i cale,
Ca și-atunci, pe drumul troienit,
Cînd lăsase gara mică-n vale.

Oamenii de treabă-au priceput
Și-l cunosc acum pe președinte!
Știu că orice lucru ce-a-nceput

L-a sfîrșit... și merge înainte.

Și cînd văd sub steagul

roșu-acum

„Fabrica Ișalnița” — țin minte
Cui să mulțumească-n noul
drum,

Și-l privesc cu drag pe
președinte...

„Titu Corici vede ca-ntr-un vis
Iarnă, drum pe viscol în cîmpie,
Cînd partidul-atuncea l-a trimis
Neclintit ostaș la datorie...

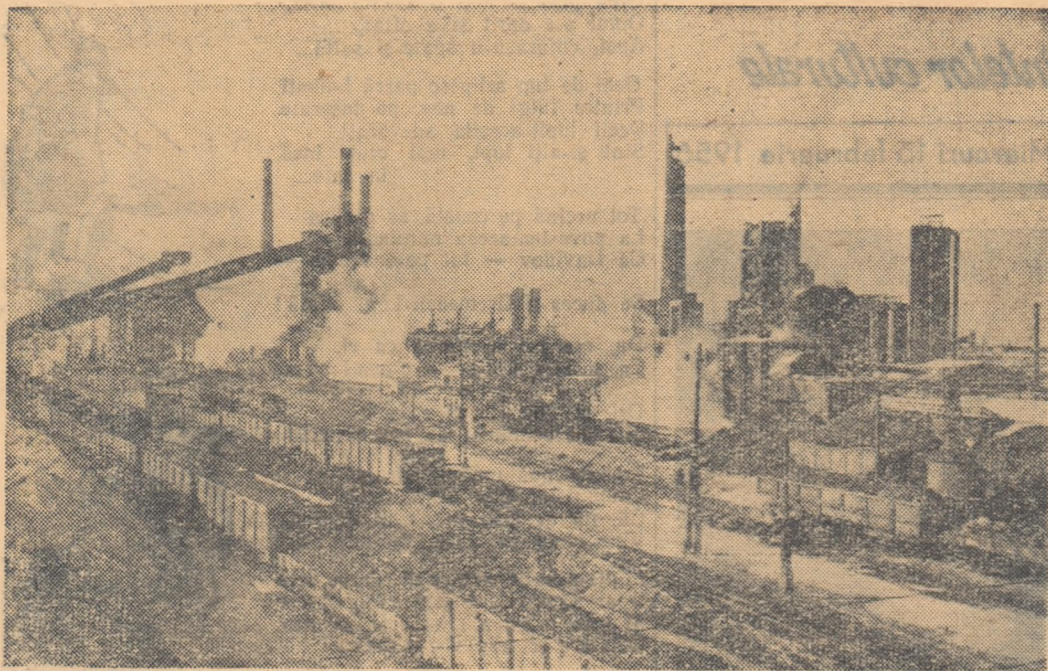
Și spre steagul purpuriu cîntînd
Cum își nălță faldul cu
mîndrie,

Le răspunde — ca răspuns la
gînd —

„Mulțumiți partidului, nu miel!”

Trăiască al XX-lea Congres al P.C.U.S.!

Uzina cocschimică din Kemerovo — una din întreprinderile de frunte din Uniunea Sovietică.

PRIVIND VIITORUL

Minel... Iată vorba pe care din timpurile cele mai vechi oamenii au rostit-o întotdeauna cu oarecare sfială și teamă de necunoscut. Măine, acest miine care presupune viitorul, a pus pe gânduri deopotrivă pe împărat și pe țărani, pe înțelept și pe omul de rând. Mulți au căutat să dezlege tainele viitorului, să afle ce va fi miine. Astrologii închiși în turnurile lor se căzneau să înțeleagă ce prezic stelele, talmăchorii de vise de la curțile neguștii erau datori să-i spună monarhului ce însemnează visul pe care l-a văzut în aiunul bătăliei.

Zădărnice încercări! Omul rămânea înfipt adinc în realitate, iar viitorul era pentru el o taină care-l îngrijora și-l înfrusta deopotrivă. Și așa, ani după ani și secole după secole, întinzându-i palma ghicitorului, omul simțea cum i se strânge inima: cine știe ce va fi miine?...

Și azi, în secolul XX, mai sînt țări și oameni pentru care viitorul a rămas aceeași taină care înfricoșează și pune pe gânduri. Trîmbițații „clarvăzători” din apus nu sînt în stare să dea la o parte zăbranicul viitorului și chiar dacă ar fi în stare, — între noi fie vorba — s-ar știi s-o facă.

Dar tot astăzi, tot în zilele noastre, există oameni care privesc cu încredere în viitor, care știu ce le va aduce viitorul. Mai mult: călătoresc în viitor, știu cu precizie ce vor avea de făcut miine, știu că ziua de miine va fi mai frumoasă, mai plină de bucurii ca aceasta de azi, știu că miine vor trebui să lupte, să muncească pentru ca ziua care urmează să fie și mai frumoasă.

Cine a răsfoit paginile ziarelor din preajma celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. — care s-a deschis la Moscova — a văzut cu cât entuziasm, cu câtă dragoste au întâmpinat oamenii sovietici Directivele cu privire la cel de al 6-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. de 1956—1960.

De la un capăt la celălalt al necuprinsei țări a socialismului, de la Moscova pînă în Altai și de la Bug pînă la oceanul Pacific, oamenii au cîntat cu viu interes proiectul de Directive, au privit cu bucurie și încredere în viitor. Petroliștii din Baskiria și-au luat angajamentul să extragă în 1956 — 200.000 tone de petrol peste plan, să îndeplinească înainte de termen planul la lucrările de foraj și sarcinile de prelucrare a petrolului. Colectivul uzinei de automobile „Molotov” din Gorki a dat peste plan o producție

în valoare de 144 milioane ruble, în loc de 135 milioane, atîta cît își luase angajamentul să dea în cinstea Congresului partidului.

De pe meleagurile pitorești ale Voronejului colhoznicii au lansat chemarea pentru sporirea creșterii vitelor. Mecanizatorii din peste 200 S.M.T.-uri și 70 sovhozuri din Ucraina și-au pregătit complet mașinile în vederea campaniei agricole de primăvară. 50 de stațiuni de mașini și tractoare din îndepărtatul Altai, de acolo, de pe pămînturile întinse, au terminat repararea tractoarelor.

In cel de-al 6-lea cincinal se vor înfăptui:

- **METALE FEROASE**
Fontă 53 milioane tone
Oțel 68,3 milioane tone
Lamine 52,7 milioane tone

- **CARBUNI** —
593 milioane tone

- **ENERGIE ATOMICĂ** —
In perioada 1953—1960 se vor construi centrale atomo-electrice cu o putere totală de 2.000.000—2.500.000 kw.

- **ENERGIE ELECTRICĂ** — 320 miliarde kw./ore, din care energie hidroelectrică 59 miliarde kw./ore.
- In 1960 recolta globală de cereale va ajunge la 180.000.000 de tone.

- In 1956—1960 se vor livra agriculturii aproximativ 1.650.000 de tractoare, — calculate in tractoare convenționale de 15 C. P. 560.000 de combine cerealiere.

- In cursul cincinalului se vor construi în orașe, în așezările muncitorești și la sate, case de locuit cu o suprafață de aproximativ 205.000.000 m².

- Circulația mărfurilor cu amănuntul în comerțul de stat și cooperatist va fi mărită cu aproximativ 50 la sută.

(Din „Directivele cu privire la cel de al 6-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe 1956—1960”).

Ce dovedesc toate aceste stiri? Ele dovedesc cu prisosință că omul sovietic știe ce-i aduce ziua de miine, privește în față viitorul și luptă pentru ca acest viitor să fie plin de bucurii și izbînzii.

Intr-unul din articolele sale recente, poetul sovietic Nicolae Gribaciov spune pe drept cuvînt că „știința exactă des-

pre viitor s-a născut odată cu marxism-leninismul”.

Intr-adevăr, nici în Rusia de altădată oamenii nu îndrăzneau să privească în față viitorul. Rusia țaristă era o țară înapoiată cu mușci analfabeți, o țară care avea de patru ori mai puține unelte moderne decît Anglia, de cinci ori mai puține decît Germania, de zece ori mai puține decît America.

Numai după victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie țara a început să înregistreze izbîndă după izbîndă, a început să privească încrezătoare spre ziua de miine. Astăzi, Țara Sovietică, după cum arată proiectul de Directive dispune de toate condițiile necesare pentru ca, pe căile întrecerii economice pasnice, să rezolve în cel mai scurt termen istoric sarcina economică fundamentală a U.R.S.S., aceea de a ajunge din urmă și de a întrece cele mai dezvoltate țări capitaliste în ceea ce privește producția pe cap de locuitor.

Citind proiectul de Directive ale celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. te simți stăpînit de o emoție puternică. Iată viitorul: hidrocentrale uriase, centrale atomo-electrice, belsug, bogăție!

Există oare o fericire mai mare decît să privești fără teamă înainte și să vezi acolo împlinirea viselor tale?

Noul cincinal

de Serghei Orlov

Pornind la drum noi nu cunoaștem teamă,
Vom făuri altele lucruri noi!
Și făurind, vom sta de bună seamă
Ca să privim o clipă înapoi.

Și vom vedea-n puterea nopții — roiul
Luminilor ce joacă și se țes,
In depărtări, măreț Magnitosroiul,
Potozul de lumini din Dneproghes.

Vom mai vedea sub neaua sclipitoare
Și Uralmaș-ul — mindrul făurar,
Din Stalingrad — înșiele tractoare
Pornind în stepa fără de hotar.

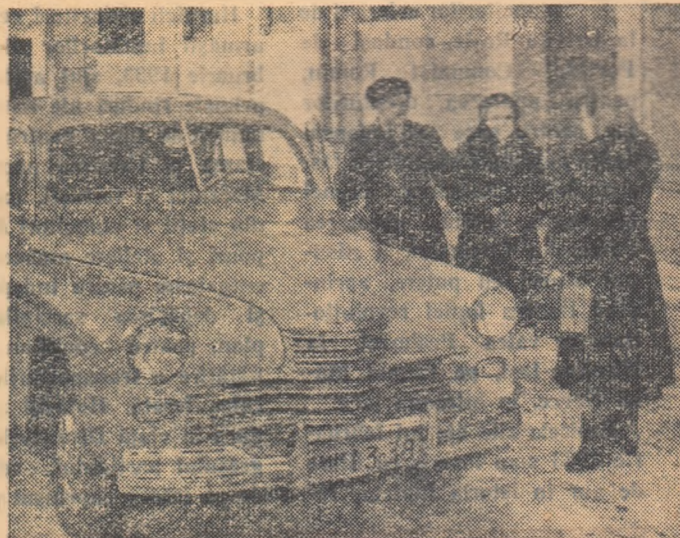
Da, vom privi cu dragoste fierbinte
La ce-am clădit pornind spre viitor,
La tot ce-a fost un plan doar înainte
Și azi mindria-ntregului popor.

Am străbătut destule căi, nu șagă!
Și Patria-am nălțat-o an de an,
Azi taiga și Kremlinul — țara-ntreagă
Privește-n viitor prin noul plan.

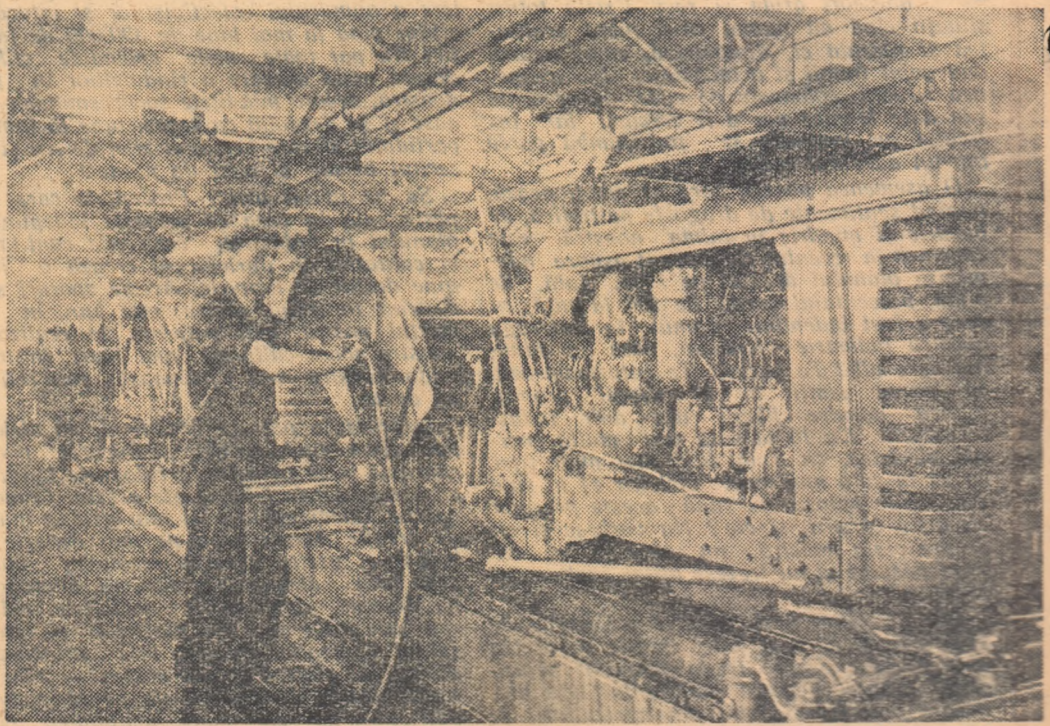
Vom merge mult pe drumuri lungi și grele,
Pămîntul sterp l-om face roditor,
Lumini, lumini — puzderie de stele
Noi vom aprinde-n văzul tuturilor!

Ca n strai de primăvară-nveșmintată
Să fie țara. S-o putem vedea
Așa cum Lenin a dorit s-o vadă,
Cum a visat că ea va fi cîndva!

In românește de
D. MIHAIL

Numeroși muncitori și funcționari ai Combinatului metalurgic I. V. Stalin din Kuznețk au mașinile lor proprii. In clișeu: V. G. Baldin, mecanic la secția feroviară a Combinatului, cu soția și fiica sa, urcîndu-se în automobilul lor „Pobeda”.

In cinstea celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., colectivul uzinei de tractoare din Mînsk a obținut succese însemnate. Fruntașii în producție N. Hucovici și N. Sumar montînd noul tractor „Belarus”.

„Vă chemăm alături de noi”

A luat ființă o întovărășire agricolă și în Curtișoara

Satul Curtișoara și satul Dobrotin fac parte din aceeași comună: Curtișoara, raionul Slatina. Sate megieșe, cu pământ asemănător și toți cu oameni diferiți ca stare materială. De ce?

Cele mai multe familii de țărani muncitori din satul Dobrotin s-au unit într-o gospodărie colectivă. Cu fiecare an hambarele colectivităților erau tot mai pline. Nici în satul Curtișoara nu se poate spune că țărani sînt îngodați de neajunsuri. Dar cu colectivitățile Ilie Ciurea, Boje Constantin, Paraschiv D. Ion și alții din Dobrotin, care au dus la împărțirea

veniturilor, fiecare, preț de un vagon de cereale, oricum nu se pot măsura.

Oamenii s-au încredințat că cu tot ajutorul primit de la stat, munca în gospodăria individuală nu poate da roade ca munca unită. Lucrul acesta l-au înțeles și mai limpede țărani muncitori din satul Curtișoara, discutind amănunțit despre documentele Congresului partidului. O săptămână, două, trei, de discuții cu frământări și lămuriri și băierile îndoielii s-au rupt la mulți. 52 familii de țărani muncitori au hotărât, de curînd, să înemezieze, deocamdată, o întovărășire agricolă

In colectivă vrednicia își găsește o deosebită răsplătire

Cum mi-am gospodărit cele 7 jugăre de pământ înainte de a intra în gospodărie, știu toți din sat și socot că n-am avut de ce mă rușina. Dar trebuie să spun că niciodată n-am adus atîta belsug în hambare, cît am adus în fiecare an de cînd sînt colectivist.

De pildă, în 1949, ultimul an înainte de a mă înscrie în colectivă, de pe cele 2 jugăre semănate cu grîu am adus acasă 1.300 kg., iar de pe alte 2 jugăre semănate cu porumb, 2.000 kg. În 1953, an bun, pricinic semănaturilor, mi s-au cîvenit pentru cele 800 de zile-muncă făcute, numai grîu 4.500 kg. Vara anului 1954 a fost grea pentru noi—ploioasă peste măsură. Cu toate acestea, tot pentru vreo 800 de zile-muncă am luat 2.500 kg. de grîu, 1.900 kg. de porumb, 2.000 kg. de sfeclă furajeră, cartofi 1.300 kg., fîn 1.200 kg și altele. În anul ce a trecut am dus și mai multe bucate acasă. Înseamnă așadar că pînă și în anii cu vreme rea pentru cîmp, veniturile mele de colectivist au în-

trecut cu mult pe cele de gospodărie individuală.

Schmidt Katerina, cuscămea, de pildă, are cam 7 jugăre de pământ. În anul 1954 a avut semănate cu grîu 2 jugăre, și în vară, după treier, a dus acasă 700 kg de grîu „N-a fost anul bun!” se văita ea. Dar n-a fost altfel de an nici pentru noi, colectivități! Și cîte bucate am dus eu toți acasă, cuscăre? Din ce mi-am gătat casa pe care, știu bine că am început-o încă în 1923 și pe care am isprăvit-o abia acum, de cînd sînt colectivist?

Cam tot atît pământ ca tine au și ai lui Klein Nici ei n-au scos mai mult, cu toate că și unii și alții sîntei vrednici. De aceea m-am și hotărît ca și pe această cale să vă îmbii pe voi și pe ceilalți ca voi să veniți alături de noi, colectivități romîni și germani, fiindcă în colectivă vrednicia e la loc de cinste și răsplata ei deosebit de mare

ROTH MIHAI

membru al G.A.C. „6 Martie” din comuna Șelimbăr, raionul Sibiu.

„Pășim alături de voi”

Poate că cei cîțiva colectivități din comuna Bucu, care au adresat scrisoarea consătenilor lor, prin care îi chemau alături de ei, n-au bănuț niciodată că rîndurile lor o să slîrnească atîta frămîntare în sat.

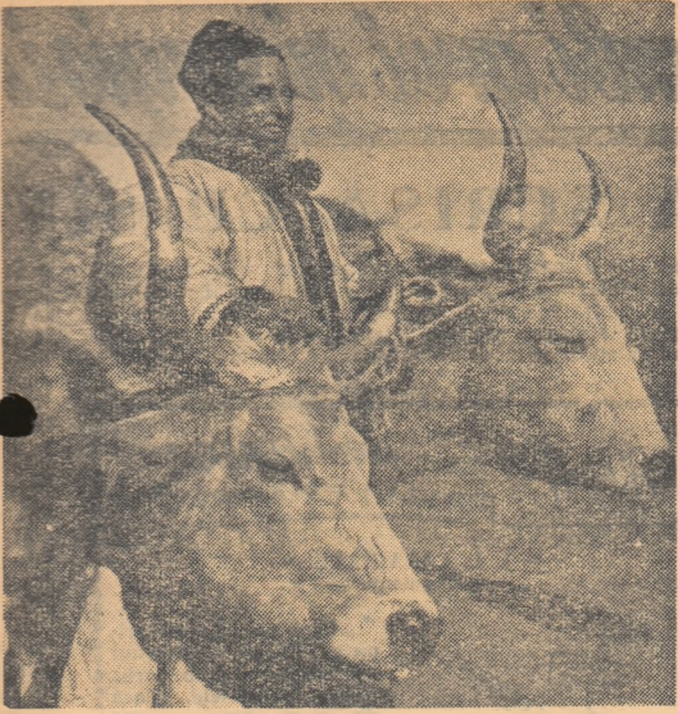
Unul dintre cei cărora le fusese adresată scrisoarea, Dinu Marin, a înțeles ce are de făcut și a intrat în gospodărie încă de la 13 ianuarie. Și Virgil Stoicescu a ajuns să priceapă că consătenii lui din colectivă au dreptate.

Un altul, Ion Ardeleanu își tot amîna înscrierea de doi ani de zile. Cînd a văzut însă că în iarnă colectivității Munteanu Ion și Gicea Marin au dus acasă cîte un vagon de grîu și porumb și cînd a citit și scrisoarea către Stoicescu și Dinu Marin, a semnat cererea. După cîteva zile s-a înscris și sora lui, Maria.

Virginia și Alexandrina Moroianu, au acasă patru frați. Cu ce au în gospodărie, nădejde de zestre nu pot să tragă Vecinele lor, colectivitate Anica și Victoria Nicolae, au acum plături, covoare și multe alte lucruri. Și fetele văduvei lui Moroianu au urmat pilda vecinilor lor...

În ziua de 10 februarie, la adunarea generală a gospodăriei colective din Bucu, noile familii care prezentaseră cereri de intrare în colectivă și-au spus cuvîntul: „Pășim alături de voi. Pășim pe acest drum sigur al bunăstării și belsugului”.

GH M.

Privăți rezultatul muncii mele — parcă ne spune fața luminată de bucurie a țărânului muncitor Alex. St. Drăgan din comuna Măgura raionul Alexandria, regiunea București. „Le-am îngrijit și hrănit ca la carte, iar acum duc la contractări două vite de toată frumusețea!” Zilnic la oficiile de achiziții și contractări de animale din țară sînt predate asemenea vite puternice, de rasă, bune de muncă și producție.

Pentru a veni în sprijinul țărănilor muncitori, statul le dă dreptul să schimbe la O.R.A.C.A. vite bune de țiere cu vite de rasă, tinere, bune de reproducție sau muncă. Schimbul acesta poate fi făcut imediat, sau în termen de 6 luni.

Săptămîna

de la 18 — 24 februarie

Calendar agricol

IN CIMP. — Se face controlul semănturilor de toamnă pentru a vedea eventual numărul de fire distruse de ger și pentru a stabili cîte fire au răsărit în medie la metrul pătrat. Continuă transportul gunoierului de grajd la cîmp, unde se așază în platforme bine îndesate

IN ZOOTEHNIE. — Grajdurile și adăposturile se țin cît mai curate și se pregătesc boxe pentru fătare. Animalelor gestante li se dă o hrană mai bună, săruri minerale și vitamine. Hrană bună le trebuie și vitelor de muncă pentru a ieși puternice din iarnă. În stupii lipsiți de hrană se pune miere, sirop de zahăr sau făguri căpăciți. Dacă vremea se mai încălzește, stupii pot fi scoși din adăpost, curățați de albinele moarte și aerisiți

IN GOSPODĂRIE. — Continuă pregătirea semînturilor și în special a porumbului de sîmîntă. Se face proba de încercare a puterii de încolțire la toate semîntele. De asemenea continuă

repararea inventarului agricol de cîmp și grădină. Se instalează ramele de răsadnițe în care se seamănă legumele timpurii și se pun la iaroviza cartofii timpurii. Cartofii vor fi lînțiți 3—4 săptămîni la o temperatură de 10 grade ziua și de 8-10 grade noaptea. Trebuie începută aprovizionarea cu îngrășăminte chimice, mai ales cu acele îngrășăminte necesare culturilor contractate

Ing. V. ALEXANDRU

Timpul probabil

Vremea se va încălzi în toate regiunile țării. Cerul va fi mai mult schimbător, cu înnorări generale, mai ales în zilele de 18—19 și 22—23 februarie, cînd se prevăd ploi mai abundente în Transilvania și sudul țării

Temperatura va urca ziua între plus 10 grade și plus 15 grade, iar noaptea va coborî la 0 grade.

Îngheț se vede numai în zonele deluroase și muntoase, unde în unele dimineți va cădea brumă.

N. TOPOR

*) Vezi revista „Aibina” nr. 424

MECANIZIND 80%

din lucrările necesare pentru cultiva-
rea cu PORUMB a unei suprafețe
de 100ha, G.A.S. URLEASCA reg. Galați

— a obținut: —

REDUCEREA CHELTUIELILOR DE MUNCĂ NECESARE LA PRĂSIT CU 2100 ZILE-OM

REDUCEREA PREȚULUI DE COST

UN SPOR DE RECOLTĂ de 80.000 Kg. PORUMB BOABE

Căile principale pentru obținerea unei creșteri sistematice și generale a productivității muncii în agricultură sînt: extinderea mecanizării muncii, adică executarea unui volum din ea în ce mai mare de arături și însămînțări, de prășit, secerat și treierat, cu tractoarele, semănturile, prășitorile mecanice, combinele, etc. și aplicarea de către gospodăriile țărănești a metodelor înaintate, științifice, de cultivare a plantelor și creștere a animalelor

În condițiile concrete ale agriculturii noastre, mecanizarea, știința agricolă avansată, se pot aplica cu succes, în primul rînd în marea gospodărie agricolă socialistă. Tocmai de aceea pentru agricultura țării noastre, unul din factorii hotărîtor ai creșterii productivității muncii este dezvoltarea cooperativelor agricole de producție socialiste și semisocialiste (gospodăria agricolă colectivă, întovărășirea agricolă, asociația simplă, grupa de într-ajutorare).

Productivitatea muncii, deci și producția, pot să crească și în mica gospodărie țărănească, dar numai atît: cît permit limitele obiective ale proprietății private. În privința aceasta exemple con-

vingătoare ne dau frunțașii recoltelor bogate, oameni care aplică cu încredere îndemnul agronomilor. Dar, așa cum a dovedit-o tot această experiență, în gospodăriile țărănești mici și mijlocii, folosirea agrotehnicii înaintate este limitată. Ca atare, sînt limitate posibilitățile de creștere generală și permanentă a productivității muncii.

Privită sub acest aspect, inițiativa colectivităților din Bucu, de a chema consătenii lor să vină în gospodăria colectivă, are un adînc conținut patriotic. Îndemnul colectivităților din Bucu și al celorlalți colectivități cheamă țărănimii muncitoare să treacă cu încredere la noile rînduiri, în care munca plugarului va fi mai productivă, iar ogoarele vor da sporuri mărite de recoltă

În felul acesta, vom putea ajunge la producția anuală de 15.000.000 tone cereale, țara va dobîndi mai multe grîme și traiul poporului nostru muncitor va fi din ce în ce mai îmbelsugat.

NICOLAE BELI

de la Institutul de Cercetări Economice al Academiei R.P.R.

RĂSPUNS

la întrebările cititorilor

- Ce este productivitatea muncii?
- Poate spori productivitatea muncii în agricultură?

Așa cum a stabilit Congresul partidului, în cinci ani de zile noi trebuie să ajungem la o producție anuală de cereale de cel puțin 15.000.000 tone.

Putem obține acest spor de recoltă? Răspunsul ni l-a dat practica multor gospodării frunțase din agricultură: avem gospodării agricole de stat și colective care au obținut în anul trecut peste 5.000 kg. de grîu și aproape 14.000 kg. porumb știuleți la hectar.

În agricultură, recolta la hectar ne arată cantitatea de grîu, porumb, floarea celui, bumbac etc., obținută de pe o hectar de suprafață — un hectar de pildă — independent de cantitatea de muncă ce s-a consumat pentru obținerea producției respective. Or, așa cum se arată și în documentele Congresului, nu trebuie să ne fie indiferent dacă pentru o producție medie la hectar de 2.000 kg. de porumb s-au lucrat 35 zile-om la hectar sau numai 10 zile-om, adică

cu ce productivitate a muncii a fost obținută recolta respectivă.

Prin productivitatea muncii înțelegem cantitatea de timp de muncă cheltuită pentru obținerea unui produs.

Un exemplu. Pentru cultivarea unui hectar de porumb gospodarul „A” muncește 40 de zile, iar gospodarul „B” muncește doar 30 de zile. Presupunem că și unul și celălalt gospodar obțin cîte 2.000 kg. de porumb la hectar. Și acum să facem o socoteală: gospodarul „A” a obținut într-o zi de lucru 50 kg. porumb, în timp ce gospodarul „B” a obținut 66,66 kg de porumb. Aceasta înseamnă că munca gospodarului „A” este mai puțin productivă decît munca gospodarului „B”. Și, firește, că pentru orice gospodărie, ca și pentru întreaga economie a țării, felul cum lucrează gospodarul „B” a cărui muncă — după cum se vede — aduce foloase mai mari, prezintă interes.

Așadar, creșterea productivității muncii este un factor esențial al creșterii producției agricole.

„1907“

OCTAV BANCILA

Sărmanul iobag

de ARANY JANOS

Urcă-ncet iobagul drumul lung de țară.
Grea e-a lui corvoadă, grea e-a lui povară.
Scirțite și plinge carul plin cu piatră,
Osia neunsă scheaună și latră.

Parcă nici nu mișcă bietele-i mîrfoage.
Schilave, uscate, parcă nici n-ai scage,
Parcă te apasă neagra cugetare:
Ce poveri cărără? — Cite-or să mai care?

Trist, iobagul șade pe codirlă-n față,
Mai mișcînd din biciul cînciu de apă.
Gata stă să cadă pălăria-i ruptă
Peste fața uscă, palidă și supită.

Uneori dă vorbă, îndemnînd egale
Bietii lui tovarăși viăguși de cale.
Insă ei, sărmanii, abia pot să-și poarte
Gretele dopite sîngerate, sparte.

Cînd, mîncînd pămîntul, duduind, din zare
O căleașcă mîndră vine-n goana mare...
Străbătui întînsul, scăpărînd în zbor,
Iute ca un fulger, vară, pe sub nor.

Gloabele sărmane trag cu smucituri,
Se feresc din scobu celor patru suri
Și li-i frică: dacă ar putea, deodată
Ar porni în goană cu căruța toată.

Tanșoș, vizitiul, tare-n viclesuguri,
Șfichiue din biciul boieresc, cu ciucuri.
Inimii lui rele cit de mult îi place
Să plesnească-n treacă biete mîrfoage,

Cît de mult îi place să răcnească tare:
„Osia, mă vere, plinge, vrea unsoare.
E păcat prin circiumi s-o bei cu cinzeaca!
Auzi-o cum plinge, osia, sireaca!”

Il privi iobagul trist și-așa-i răspuse:
„Pragurile crișmei nu-s de mine unse.
Ce-am avut prin casă, stropul de untură,
Boiereasca voastră osie mi-l jură.”

Dar cei din căleașcă n-auziră asta.
Bietul om! Amarnic îl păștea năpasta.
Mîinile spurcate, cu inete-n deget,
Știu să pedepsească rău și fără preget.

In romînește de H. GRAMESCU

1907, plumbi grei și urgisire

O FILĂ SCRISĂ CU SÎNGE

1907...

În ianuarie 1907 în Botoșani, se fac simțite primele răbufniri: țărani se răzvrătesc împotriva impunerilor de 5 lei pentru pătulele de rezervă.

După mai puțin de o lună, la 15 februarie, zi rămasă pe vecie în amintirea poporului, la Flămînzii, sat care exprimă prin însuși numele său situația mizeră a țărănilor, iese la lumina zilei puternica răzvrătire care a aprins focul în Moldova și apoi, mai puternic, în Muntenia și Oltenia. Înarmați cu coase, furci, ciomege, țărani atacă conacul odraslei domnești, Sturza, care stăpînea peste 30.000 ha de pămînt. Curînd, întreaga Moldovă oropsită își cere dreptul la viață omenească. De la revindicări ca micșorarea arenzii și a cametei, înlăturarea sistemului de înșelare la măsurătoarea pămînturilor, țărani trec la realizarea dorinței lor de veacuri — obținerea ogoarelor ce le munceau.

La țară, răsculații încep a-și împărți pămînturile boierești. Primarii sînt obligați a legaliza cererile pentru distribuția pămînturilor. Guvernul trimite armată cu ordinul de a frage fără soma. Lupte sîngeroase transformă Moldova într-un câmp de război. Nenumărați morți și răniți cad din ambele părți. Unitățile militare moldovene nu prezintă o siguranță desăvîrșită pentru guvern, de aceea prefectii scriau către Ministerul de Război că „e absolut indispensabil ca regimul să fie adus din Oltenia și Muntenia, căci ni-e teamă că soldații fiind moldoveni să nu ne putem servi de ei contra țărănilor”.

Teama autorităților burghezo-moșieresti era întemeiată

În Dorohoi țărani erau îndemnați de gradații militari și rezerviști să pedepsească cu violență pe proprietari. Rezerviștii chemați la Galați refuză să se supună ordinului de chemare și măresc numărul răsculaților.

Lupta țărănimii răsculate era susținută de muncitorimea din multe centre ale țării, cum au făcut-o, de pildă celeristiții din Pașcani și petrolistiții din Prahova.

Burghesia și moșierimea romînă au mobilizat nenumărate forțe militare, care reușesc, rînd pe rînd, să înfrîngă pe răsculați.

Dar cînd lucrurile păreau că s-au aranjat, răscoola izbucnește cu o deosebită violență în Muntenia și apoi în

Oltenia. La 9 martie, în Alexandria-Teleorman, rezerviștii concentrați pentru a fi trimiși în Moldova se alătură răsculaților și încep de-

vastarea moșiilor. În decurs de 4 zile răscoola cuprinde toate județele muntene și oltenene. De la incendierea arhivelor cu tocmeli agricole,

arderea coalelor cu gr... în Teleorman la împărțirea moșieresti. dovenilor răsculații... „vostru”, lor — ceea ce focul lupte festau, deșdînta de a mea ca clade zile de ții se îndre Dolj, ca și împotriva ciumarilor, cu „loturi” să le înapotele de cre

Infricoșat coalelor, ci au intrat în vatorii, află cedat putea care s-au dînta parla de 13 mart

Preluînd încep cificarea... do... pia făc... sub generalului nistru de fără somați Brătianu, terne, „repe tare orice energie în a dezvăluit margini și ală a clasei

Nenumăr rase de telui în Oltenia Unsprezece au fost or cel mai s regimului resc, cel m acuzare al nante.

Au trecut evenimentel martie 1907 Pentru mai puțin vremurile l rut. Tărani care n-a uita tribuie prin că și rodni clasa munci ducerea Par resc Romîn lui mai in ment glor din marea 1907— con mului în pa un

1907 din primăvara pînă-n toamnă

— I. L. CARAGIALE —
— fragmente —

„...Cum au izbucnit primele flăcări, guvernul conservator (sub barba căruia, pe-ndelete, încă din vara anului trecut 1906, pe vremea expoziției jubiliare se organizase mișcarea maselor țărănești) a declarat cu toată candoarea incapabil să țină piept elementului dezlănțuit. Regele, fi-rește, adînc îngrijat și bînuînd, cu drept cuvînt, el care își cunoaște bine oamenii, că liberalii nu erau atît de ignoranți în privința evenimentelor, a făcut apel la patriotismul șefului lor. Acesta a primit zdrobitoarea sarcină a puterii numai cu condiția ca fracțiunea conservatoare și majoritățile ei să-i promită concursul fără nici o rezervă; iar conservatorii, rușinați și îngroziiți de moștenirea ce lăsa, s-au piecat inoiei.

Au urmat, în Camere, duioase scene teatrale... În publicitatea romînă foarte înclinată, la ocazii marce că... nota sentimentală, astfel de exhibiții se numesc „scene înălțătoare”. Toată lumea a plîns, miniștrii de azi, miniștrii de ieri, deputați numeroși, publiciști reporerți și tribune publice; și în fața lumii acesteia atît de emoționate, doi mari între mari fruntași, un conservator și un liberal, s-au strîns în brațe cu entuziasm și s-au sărutat solemn, spălînd cu lacrimi fierbinți tot trecutul care, ce-l drept, cam avea nevoie de spălat; în căldura luptelor de pînă ieri a celor două fracțiuni, primul nu numea pe al doilea decît „trădător de neam”, iar acesta pe acela „fiul lui Belzebut”. Răscoola făceau deci o mișcare: trădătorul de neam de pînă ieri se preschimba în salvator al patriei; iar fiul lui Belzebut îi crescuseră peste noapte aripi de cherovim. În fața primejdiei, pentru amîndouă egal de amenințătoare, fracțiunile de guvernămint duș-mane își dau mîna spre restabilirea ordinii...

„Între masa poporului și clasele stăpînitoare este (cine ar putea tăgădui?) o prăpastie de interese și de sentimente pe care aceste clase n-au știut-o umplea încetul cu încetul, ba chiar și-au dat toată osteneala s-o sapse cît mai adînc. Solidarizarea celor două fracțiuni, adverse la cușite pînă ieri — cu uitarea oricărei vechi dușmăni, cu călcarea peste toate scrupurile personale, cu excentrica paradă teatrală — trebuie firește să fie considerată de poporul întreg ca o ultimă opinteală a politicienilor pentru păstrarea privilegiilor oligarhiei... Așadar, nu ne aflăm în fața unor dezordini pe care un guvern fusese incapabil să le astimpere, iar altul, cu mai multă autoritate și cu mai mult spirit politic, se bizuia să le innăbușe; ne aflăm în fața războiului civil al maselor producătoare — sătule de prea îndelungată nesocotire a lor în cîrmuirea intereselor publice — contra oligarhiei uzurpatoare — prea numeroasă și prea scumpă pentru a mai putea fi întrefînută, prea cinică pentru a mai putea fi suferită...”

LIVIU REBREANU

RĂSCOALA

— fragmente —

În marginea satului țărani trepădau de nerăbdare, umplînd șoseaua și împrejurimea. Cu fețele roșii, cu ochii înflăcărați așteptau și

2

RĂSCOALA

se îndemneau ca la o nuntă mare... — „Uite-i că iar vin! strigară deodată cîteva glasuri.

Toate capetele se întoarseră spre Lespezi. Știau că iar vor veni, că trebuie să vie și fiecare nădăjduise în taină că totuși nu vor veni.

— Să vie, să vie că doar pe ei fi așteptăm! răcni Petre Petre cu un glas subțire, atît de schimbat, parcă nici n-ar fi fost al lui.

Nicolae Dragoș, alături, strîngînd o furcă de fier în mînă, mormăi cu o ură care-i învinețea vorbele:

— Lasă că le facem noi de petrecanie, soarele și Dumnezeii și Precista și...”

Sudălmile i se înclăiră în cerul grii pînă se înceară într-un scrișnet. Chirilă Păun, ținîndu-se pe lîngă Nicolae, țipa ca o babă amenințînd cu o pușcă luată de la jandarmi și întrebînd în chip de măciucă. Mai departe, în mijlocul unei îmbulzeli, Toader Strîmbu, înarmați la fel, se jura că n-are să se astimpere pînă ce nu va zdrobi căpătina ofițerului care comandă trupele măcar de-ar fi ghegeneral. Tăcut și încrunțat, Serafim Mogoș avea de asemenea o armă,

LIVIU REBREANU

3

chiar pe a plutonierului, pe care o purta agățată de curea pe umăr ca un recrut silitor, cu toate că nu făcuse armată niciodată în dosul lui Petre, parc-ar fi fost umbra lui, se zbuciuma Ilie Cîrlan, agitînd și el o pușcă și hăpînd într-una, ca și cînd n-ar mai fi fost în stare să găsească altceva: „Nea Petrică!... Nea Petrică!...”

„În vreme ce țărani se vînzoleau, coloana de soldați se țira pe șosea ca o uriașă rimă neagră. Raze de soare jăcăuse, căzînd pe luciul baionetelor înfipte pe arme, se răsfrîngeau cu sclipiri speriate în văzduh. În curînd se deosebiră rîndurile și cei cîțiva călăreți și trăsura cu prefectul și procurorul, apoi tunurile trase de cîte șase cai încheind trupul apocaliptic ca o coadă turtită cu solzi metalici.

„O comandă aspră răsună în virful coloanei militare. Două companii se desfășurară în linie, una în dreapta și alta în stînga șoselei, oprindu-se apoi la o distanță numai de vreo sută de pași de gloatele țărănești. Între ele, pe șosea, apărea trăsura prefectului Baloleanu escortată de maiorul călare.

4

RĂSCOALA

— Calm, domnule mai pierdem calmul! boierii foarte galben, coborînd, caleașcă, urmat de pi care părea cel mai linișt

— Cum ordonați de domnule prefect! făcu r sescu, agitîndu-și atît de vașu cu mîner de argie ciulea urechile. Deși ac și-i auziți și vă puteți ș merită a:ceva decît pe nete!

— Nu, nu! bligui Bal bule mai întîi să...

I se împleticeau picioa țăneau dinții. O frică n dea inima, că soldații s cu țărani și-l vor măcel

Azi, in drum Anne feminine

MOARTEA BOIERULUI

(martie 1945)

Parcă incremenit, în pragul ușii,
boierul se holba cum bat țărșii.

Băteau țărșii țărării în mosie
și o-mpărteau felie cu felie,
ca pe o piine caldă, aurie..

Dar ce țărșii ciudați! Și cum se-implinți
Junghere sint. Și nu intră-n pământ.
Ci-i intră moșierului sub coastă,
în inimă îi intră. Și în teastă.
Și-i intră-n creier. Și cu scrișnet lung
străpung prelung, tot trupul i-l străpung..

S-a deșteptat năuc în așternut.
Lucid doar un minul, iar s-a pierdut
și în conacul trist, cernit, desart
urâ acum la morți cu giasul spart:

„Sărșii argați! Hai, vite neciopite,
ce vă zgîliți? Ce stați înțepenite?
Scăpați-mă! Luați-mă cu voi!
Sint viu, nu mă lăsați între strigoi!..

Ce cauți tu, strigoiule, tu umbră?
Foc. Averscu, trage! Uite-l, umblă!
Are aceiași ochi, arși de minie.
Pe git aceeași urmă de fringhie..

Cum, cine e?... În nouă-suteșapte,
L-am spinzurat de-un pom, sub geam, în noapte.

Ion! De-atunci mi-a dat mereu țircoale.
Suia în pom, Cînta, cînta a jale
și-n geam bătea, cu creanga, cu o ghiară.
Sărșii! Să-l spinzurăm a doua oară!

Coboară Majestate din castele,
împroscă Majestate cu ghiulele,
că vine, către mine, către tine,
mai liniștit, dar ce puternic, vine!

Trăgeți în el!... Trăgeți, de ce vi-i teamă?
Hai, nu vedeți că n-are nici o armă?..

Sint singur... Doamne, ce schimbat se-arată.
Ion e. Dar nu cel de altădată.
Bate țărșii și pune pasul sigur.
Nu mai e singur. Ah, de ce nu-i singur,
să-l spinzur și să torn pe el benzină,
să-mi fie-n noapte tortă de lumină?...
I: vezi pe celălalt, sire? În mină
are-un ciocan. și asta are-o lună,
dar nu e lună — ha, ha, ha! — e seceră
de ce nu-i singur, sire?... Mor... mă seceră..

...Spre zori, boeru-a-ntepenit în spasme.
râcnind la nevăzutele-i fantasmе.

Pe cimp, un comunist, cu-o hartă-n față,
dădea pământ argaților. Și viață.

SORIN PETRESCU

10.000 kg. la hectar

Sculptură de EMIL MEREANU

Este undeva în Banat, lângă Timișoara, în comuna Biled, o gospodărie colectivă cu numele de „8 Martie”. În numai cinci ani de la constituire, ea a ajuns să se numere printre cele câteva — puține deocamdată în țara noastră — gospodării agricole colective milionare.

Tălmăcit în cifre, drumul pe care au mers colectivității din Biled pînă au ajuns milionari se poate rezuma astfel: în 1950, fondul de bază al gospodăriei era de 219.410 lei. În 1953, fondul sporise la 704.710 lei, iar în 1955 gospodăria lor dispunea de 2.084.300 lei.

Cifrele acestea grăiesc de la sine despre bogăția colectivei. Comoara aceasta este rodul muncii oamenilor de aici, a acelor care au fost umiliți pînă mai ieri și care azi și-au luat viața și traiul în mîinile lor libere, harnice, neobosite.

Despre cîțiva dintre ei va fi vorba mai jos.

PREȘEDINTELE

Cîine îl vede întîi îl socotește un om aspru, închis la suflet. Are o căutătură piezișă și tăioasă. Cu toate acestea, cit de deschisă i-e inima și cum s-a mai silit să-i ridice pe oameni din sărăcie și întunerice! Cînd privești în urmă, la ce-a fost Biledul altădată și privești și în preajmă la ce e azi, îți dai seama că Bek Sabin a reușit să-și atingă țelul. Înțelegînd mai lute decît alți președinți însemnătatea sporirii fondului de bază al gospodăriei, din primul an a început lucrări care abia mai tîrziu justificau cheltuielile. Tutunul, plantă industrială, care aduce acum venituri de 5—600.000 lei, trebuia bine adăpostit ca să-și păstreze valoarea la predare. Primele construcții au fost deci două remize pentru uscat foile galben-arămii. Au urmat apoi alte și alte asemenea investiții.

Pămîntul, destul de rodnic în Biled, trebuia ajutat să producă mai mult. Președintele, Bek Sabin, a cumpărat cîteva mașini de împrăștiat îngrășăminte. O dată făcută această treabă, nu l-a lăsat inima să nu ia și cîteva mașini de recoltat cartofi. Pe urmă a cerut adunării generale să aprobe suma necesară construirii unui grajd de vaci. Era stăpînit de gînduri mari, deși atunci gospodăria nu avea decît 27 de vaci. Grajdul e încă pător și intră în el pînă la 80 de cornute.

Pe aici nu s-au cultivat niciodată plante industriale. De multe ori inginerul agronom i-a spus cit de rentabile sînt aceste culturi și președintele a încercat. Azi nu-i pare rău, pentru că numai sîmînța și tutunul semănat pe 130 hectare au adus gospodăriei un venit de peste un milion de lei.

Este un om dîrz, neînduplecat și aprig, președintele. Uneori mai greșește. Gospodăria e mare și el e unul dintre cei care răspund de toate. Se străduie însă

cu dragoste și cu o mare sete de muncă, să facă față tuturor sarcinilor sale și să-i ducă pe colectivități mai departe pe drumul belșugului.

BRIGADIERUL DE CIMP

Eihert Nicolae știe să muncească pămîntul și să-și organizeze lucrul. Oamenii din brigada lui stringă acasă toamna multe bucate. Eihert bătea totuși pasul pe loc. Era încăpățînat și nu ieșea dintr-ale lui cu una, cu două. De pildă, pînă să vină inginerul agronom, spunea oricui că arătura de primăvară la porumb e cea mai bună.

Așa făcea bunicul și bunicul bunicului lui, așa trebuia să facă și el. Ingerul l-a ascultat cu luare aminte și-a priceput că Eihert e dintre aceia pe care doar faptele îi conving. A trecut deci la fapte. În toamnă, lângă sola de 90 hectare a lui Eihert, inginerul a împins tractoarele să are o altă solă, tot de 90 hectare. Primăvara, le-au lucrat laolaltă și Eihert, brigadierul, a fost surprins cînd alături inginerul a semănat tot porumb. Toamna, la socoteală, pe sola învecinată s-au scos cu 800 kg. mai mult la hectar decît pe sola lui Eihert.

O săptămîină brigadierul n-a spus o

vorbă. Iși măcina în el mindria omului biruit. Pe urmă, într-o seară, l-a găsit pe inginer singur la birou și adunîndu-și în el tot curajul, l-a întrebant:

— Crezi dumneata, tovarășe inginer, că toamna asta ar mai fi timp să-i trag o arătură pe sola mea?

INGINERUL

Etînr. Cunoaște satul și oamenii din vremea studenției, cînd lucra pe aici ca activist al regiunii U.T.M. Oamenii s-au învățat să-l prețuiască, deși sînt numai doi ani de cînd a venit în gospodărie. Cîndva, colectivității au ridicat sprîncenele a mirare, cînd le-a propus să cultive aici plante medicinale. Președintele s-a dat însă de partea lui cu greutatea cuvîntului său și

mînt pe care și-o cultiva cu in sau cîne-pă. Pe urmă făcea fringhii și le vindea. Dar nu cînta. Muncea din greu. Ii mai rămînea totuși vreme să privească împrerul său.

L-a văzut astfel pe rotarul colectivei, Scholtz Ion, ducîndu-și acasă peste un vagon de bucate și a fost de față cînd Scholtz și-a ridicat banii cuveniți de la gospodărie: 30.000 lei. Atîta bănet, moș Wilhelm Ion, fringhierul, nu văzuse niciodată în casa unui meseriaș ca dînsul.

Ballman Petru, strungarul, cel care alerga cu limba scoasă de la un atelier la altul, să adune cîteva sute de lei într-o lună, pentru el, nevastă și copii, dîntro dată a devenit un om așezat, căutat și prețuit în sat. Ballman e strungarul colectivei și nu-i puțin lucru să-l vezi

mesterind la strung fel de fel de roțițe, din acelea de care chiar și el, fringhierul, avea nevoie să-și răsucească funiile. După toate acestea, Wilhelm Ion n-a mai stat pe gînduri. Și-a scris cererea singur și a venit la colectivă. De atunci cîntă. Cîntă, învîrte roata și se gîndește la viitor. Are 60 de ani și totuși se gîndește la viitor. Acum satul întreg își lucrează la el hamurile, căpestrele, sacii. De la oameni nu primește nici un ban. Baniii lui se adună acolo, în cartea mare a socotitorului Prîncz Ioan, iar Wilhelm știe că în cartea aceasta sînt însemnate nu numai zilele-muncă, ci zilele vieții acesteia noi, de milionari, pe care el cu toții își dau silința s-o facă și mai înfloritoare.

GH. FLORESCU

Atîtea visuri — toate cu puțință

Pe cîmpul colectivei roditoare,
pe unde nu-s hotare ca-n trecut,
așteaptă sub îngheț pămîntul mult
sărutul cald al zilelor cu soare.

Mai scriu un an pe vechile răboaje,
incepem un al doilea cîncinț;
și parcă însăși lutul meu natal
în cîntea-i stringe seve noi sub coaje.

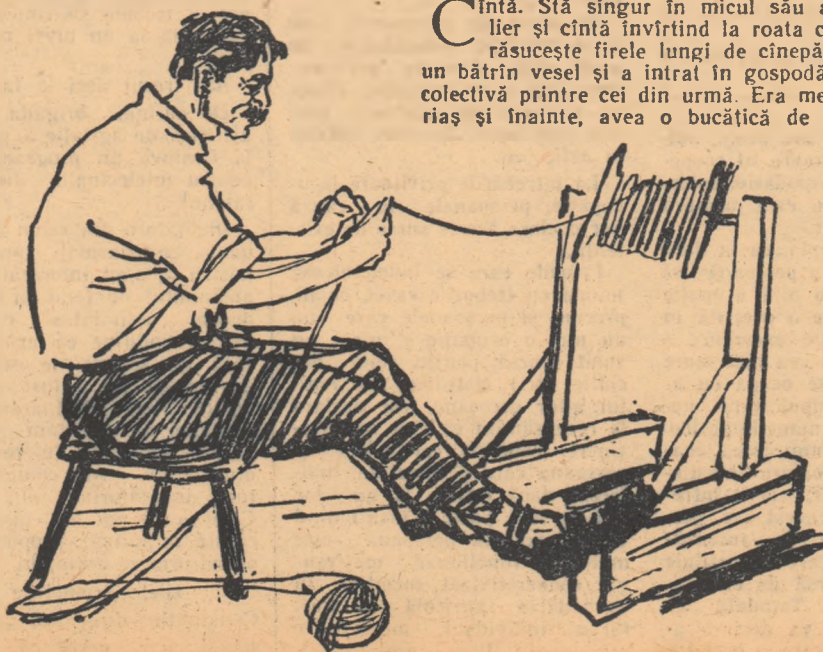
Atîtea visuri — toate cu puțință
îmi vin acum grăbite, sub condei,
să depășim cu ele anii mei
și să le dăm, în cîncinț, liință.

Vom înmulți hectarele cu grîne
și grînele, în tone, la hectar,
să nu încapă sacii în hambar
nici în cuptor atît belșug de pine.

Vor înflori în colectivă toate
cît cu privirea nu poți să le vezi
și blînde și grasele cirezi
și strugurii și drunele brumate.

Nol nu mințim nici timpul, nici ogorul.
Tu, primăvară, vino mai curînd
că bate din copită, nechezînd
nerăbdător, la poartă, viitorul.

L. PATRAȘCU

La „Casa alegătorului“ din Podul Iloaiei, regiunea Iași, agitatoarea Nicoară Victoria discută cu un grup de alegători

În jurul agitatoarei ca „CASA ALEGĂTORULUI“

Esărbătoare? Nu! Zi de țirg? Nici asta! E o zi ca oricare alta! Și totuși, pe uliți, e atita lume, atita freamăt și animație! Unii zoresc spre cămin, alții se opresc în fața listelor de alegători. Cu cită emoție și nerăbdare își plimbă privirea și degetul pe o listă, tinerii Cojocca Ștefan și Scinteia Lucreția!... A optsprezecea primăvară a vieții lor le aduce o mare bucurie: vor vota pentru prima oară.

— Hei, cocoșei moșului, ce tot zăboviți pe aici? Haidem și-om merge înăuntru, le zise moș Toma Constantin celor doi tineri.

Înăuntru în „Casa alegătorului“, tinăra agitatoare Nicoară Victoria vorbește despre viața chinuță a părinților și fraților ei, despre așa zisele „alegeri“ de atâtdată.

Pe atunci!... Știe ei moș Toma cite a mai pățimit de pe urma fostului primar Rusovici Petru, ales cu ciomagul și cu butoiul de vin... Își amintesc până și cei doi tineri cum arăta satul lor atâtdată... Ca să mai amie prințul și să mai uite de foame, se suiau cu săniuța pe delușor. Cînd alunecau la vale, le treceau prin față case sărăcăcioase, școala cea mică și friguroasă, citeva circiumi și

maghernițe cu obloane trase și cu firme scofălcite...

Azi, cînd Ștefan sau Lucreția coboară pe delușor la horă în vale, întilnesc la tot pasul lucruri deosebite. Iată școala mărită și renovată, cooperativele meșteșugărești și magazinul universal sătesc, spitalul electricizat și policlinica cea nouă sala de cinematograful și căminul cultural...

Despre toate acestea le vorbește acum Nicoară Victoria. Le spune agitatoarea și despre cele două gospodării colective și două întovărășiri agricole din satele comunei lor, care, toate la un loc, sint rezimul de nădejde al unei vieți mai bune.

Cînd tinăra agitatoare începe a povesti cum va arăta comuna lor mîine, cei din sală nu pregeț să adauge la spusese ei cuvîntul lor bine chibzuit, care sună ca un angajament:

— Păi, eu zic să mărim rețeaua de lumină, ca să ardă becul în toate casele, intervine întovărășitul Gulei Dumitru.

— Va trebui să mergem cu canalizarea și la colectiva sus pe deal — adăugă comunistul Arămescu Constantin candidatul în alegeri pentru șeful popular comunal.

— Dacă începem de-acuma construirea căminului cultural prin autoimpunere și în satul Budăi, pînă la vară-i gata — își dă cu părerea învățătorul Oanță Alexandru.

— Reparațiile la casa de naștere, la creșă, pietruirea drumurilor, construirea unui nou pod peste Bahlueț la vale, sint tot atitea treburi care așteaptă să fie împlinite — a luat cuvînt și colectivista Icrea Projira, candidată pentru șeful popular comunal.

— E drept ce grăiți, dar să vedem la treabă cum vă merge mîna, adăugă zimbînd moș Toma.

— O să le facem toate, unchiule. Și să știi că o să facem și o echipă artistică de care să se ducă vestea, glăsuie tinăra Cojocca Ștefan, simțindu-se și el chemat de-acum să-și spună cuvîntul alături de oamenii maturi și să pună mai mult umărul la buna gospodărire a comunei...

— Cînd toate făgăduințele noastre s-or împlini, cînd om schimba și mai mult fața comunei noastre, nu o fi de mirare să vedem trecut pe harta patriei un nou oraș: Podul Iloaiei, raionul Tîrgu-Frumos — spuse în încheiere agitatoarea.

PETRE POPA

RECENSĂMÎNTUL populației

Recensămîntul din 21 februarie este în folosul poporului muncitor. Răspunzînd exact întrebărilor ce se vor pune la acest recensămînt, fiecare cetățean își îndeplinește o datorie patriotică.

Publicăm în numărul de față citeva lămuriri în legătură cu o altă întrebare din fișa de recensămînt.

CUM TREBUIE SĂ SE RĂSPUNDA LA ÎNTREBAREA PRIVIND OCUPAȚIA

Este necesar ca fiecare persoană să declare ocupația pe care o are, cu lămuririle necesare pentru a fi exact înscrisă în fișa de recensămînt. Așa, de pildă, nu se va declara numai „maistru“ sau numai „meccanic“, „șimplar“ etc., ci se va declara: maistru dogar, maistru țesător, maistru forjar, meccanic auto, meccanic de precizie, șimplar de mobilă, lăcătușmeccanic, etc.

Dacă o persoană lucrează într-o instituție sau întreprindere trebuie să declare întocmai funcția pe care o îndeplinește.

În cazul cînd o persoană muncește într-o cooperativă sau într-o gospodărie agricolă colectivă, trebuie să declare și si-

tuția pe care o are acolo, adică dacă este membru al cooperativei sau al gospodăriei colective sau dacă nu este membru ci numai salariat.

Se poate întimpla, ca la data recensămîntului o persoană să aibă ocazional, o altă ocupație decît cea pe care o exercită în mod obișnuit. De exemplu: o persoană care în cea mai mare parte a anului se ocupă cu agricultura, în timpul iernii, nefiind ocupată cu muncile agricole, se duce să muncească ocazional la o exploatare forestieră, pe un șantier, la o întreprindere, etc. În acest caz, persoana va declara la recensămînt ocupația care constituie principala sa sursă de existență (agricultor). Totodată ca ocupație actuală va declara aceea ocupație pe care o practică ocazional (tăietor de lemne —

uaca muncește la padure —; săpător — dacă sapă pe un șantier, etc.).

În afară de persoanele care au o ocupație aducătoare de venit, sint și unele persoane care deși n-au ocupație, totuși au o sursă de existență; unii sint pensionari, bursieri, bătrîni în azile, etc.

La întrebările privitoare la ocupație, persoanele în cauză vor declara aceste surse de existență.

Femeile care se îndeletnicesc numai cu treburile casei, copiii, precum și persoanele care nu au nici o ocupație și nici un venit (bursă, pensie, venit din chirie, etc.), ci trăiesc din venitul altor persoane, vor declara la recensămînt că sint în întreținere. Totodată vor indica și persoana care îi întreține, indiferent dacă trăiesc la un loc sau în altă parte, menționînd dacă această persoană este muncitor, funcționar, meșteșugar cooperativizat, membru în gospodăria agricolă colectivă, țăran individual, meșteșugar individual, liber profesionist, comerciant.

Al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

Contribuția noastră la îmbunătățirea activității artistice din regiune

de GH. LEAHU,
director al Teatrului de Stat din Pitești

Am avut, nu de mult, cinstea să fiu ales și eu în comisia centrală a celui de al IV-lea Concurs pe țară al echipelor artistice de amatori. Aceasta mi-a adus pe lingă bucurie și grija ce a contribui în mai largă măsură la buna desfășurare a concursului.

Și pînă acum, teatrul din Pitești a ajutat la ridicarea culturală a satului. Grăitoare în această privință sint numeroase scrisori care ne vin de la sate, care arată că iubitorii de artă din regiune știu de existența și de rostul teatrului nostru și ne cer sprijinul.

Teatrul de Stat din Pitești și-a pregătit piese care să intereseze pe oamenii muncii de la sate, pe acești spectatori entuziaști, și care să ajute la crearea omului nou al satului nostru. Mii de spectatori au văzut piesa „Ochiul babei“. Tot astfel, un colectiv al teatrului a terminat acum turneul cu „Povestea unei iubiri“, în care e vorba de lupta ce o duce omul înaintat împotriva rămășițelor vechi din conștiința sa. Zilele acestea un alt colectiv pornește cu piesa „Răfuiala“ — textul prescurtat al piesei „Impărătița lui Machidon“, — care oglindește un aspect al transformării socialiste a agriculturii și cu „Jos Tudorache, sus Tudorache“ care satirizează farsa electorală din timpul regimului burghezo-moșieresc.

Noi vom căuta ca într-un viitor cit mai apropiat să pregătim și citeva scene din piesa „Boieri și țărani“ și vom organiza totodată citeva consfătuiri cu spectatorii.

Echipele artistice sătești au fost ajutate de colectivul teatrului nostru prin diverse mijloace și pînă acum. Însă acest ajutor nu a fost continuu și organizat. Comisia regională de concurs din care fac parte se va strădui să înlăture acest neajuns. Pentru început am hotărît să organizăm la 15 februarie o ședință cu membrii acestei comisii. De la 20 la 28 februarie vor fi instruite juriurile pentru faza intercomunală a concursului, cînd vor începe și seminariile cu instructorii echipelor artistice. O acțiune care credem că va da rezultate bune este organizarea unor schimburi de experiență între raioane. La acest schimb de experiență vor participa 5 raioane. De asemenea, 30 de echipe artistice de amatori vor fi sprijinite direct, prin instruirea lor de către actori profesioniști. Astfel, eu mă voi ocupa de echipele artistice ale casei culturale din Văleni Podgoria. Trebuie să mărturisesc că de colectivității de aici mă leagă o caldă prietenie născută în anul trecut cînd am luat pentru prima oară legătura cu ei. M-a impresionat adinc în acele zile dragostea pentru teatru, pentru artă, a acestor muncitori ai pămintului. Xenia Beza va merge la Leordeni, N. Georgescu în Topoloveni, Gh. Dinu, directorul adjunct al teatrului, va sprijini activitatea artistică din comuna Oarja.

Bună parte din instructorii repartizați, ca Aurel Popescu, Gh. Dinu și alții, au și luat legătura cu comisiile raionale de concurs, pentru a pregăti desfășurarea lui în cele mai bune condiții.

În felul acesta nădăjdum că echipele artistice de amatori din regiunea Pitești se vor prezenta mai bine pregătite la cel de al patrulea concurs.

Urmind pilda INTELLECTUALILOR de PERETU

N-a trecut prea multă vreme din ziua în care, venind într-o dimineață la școală, i-am găsit pe toți învățătorii noștri în cancelarie în jurul mesei, aplecați peste paginile unui ziar. Discutau cu aprindere. I-am întreat despre ce este vorba. Fără să-mi răspundă, învățătorul Dumitru Pîlgoi mi-a întins ziarul. Așa am aflat despre inițiativa intelectualilor din Peretu. Am citit apoi în revista „Albina“ despre frumoasa activitate culturală din Peretu și am ascultat cu toții la radio programele brigăzilor artistice.

Ne-am gîndit atunci că și comuna noastră poate avea o astfel de activitate culturală, și că intelectualii comunei noastre pot și trebuie să ridice munca culturală la un nivel mult mai înalt.

Am trecut deci la fapte.

De curînd, brigada noastră artistică de agitație a prezenat la Craiova un program model pentru intelectualii din întreg raionul.

Învățătorii din raion au aplaudat entuziasmați programul nostru și s-au interesat cu de-amănuntul de felul în care ne ducem activitatea culturală, mărturisindu-ne că ar vrea să facă un schimb de experiență cu noi. Acesta a fost un prilej ca după terminarea reprezentației să discutăm cu toții despre inițiativa intelectualilor din Peretu. Am comunicat atunci învățătorilor din raionul Craiova că noi ne însușim această inițiativă, propunîndu-le să ne urmeze exemplul.

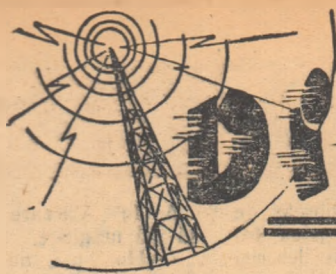
În zilele următoare lăncu Constantin, directorul școlii de băieți, m-a vestit că panoul „Informația satului“ va fi gata

în curînd. Pe acest panou vom afișa articolele cele mai interesante din presă în legătură cu situația internațională, precum și articolele scrise de oamenii din comună. De asemenea, la sediul căminului cultural vom informa pe țărani muncitori asupra principalelor evenimente internaționale.

Acestea sint primele roade ale angajamentului intelectualilor din comuna noastră de a sprijini activitatea culturală, însă ea are aspecte multe și variate. O poți duce bine la îndeplinire atunci cînd știi cu precizie cine răspunde de un anumit sector și care sint sarcinile ce revin fiecăruia. În acest scop, fiecare dintre învățătorii noștri și-a ales un anumit sector de activitate. Astfel, de echipele de dansuri răspund tovarășii Elena Păunescu și Ștefan Stăciuc, de echipa de dansuri a femeilor tovarășa Rodica Gavrilă, de echipa de teatru tovarășul Dumitru Ionescu, iar de brigada artistică de agitație mă ocup eu. Tot mie îmi revine sarcina de a organiza în cadrul căminului cultural în fiecare duminică între orele 8 și 9 — dimineața de basme pentru copii. Primul basm povestit a fost „Floarea de piatră“ de Băjov.

Scrind aceste rânduri m-am gîndit să fac mai bine cunoscută hotărîrea intelectualilor din comuna noastră de a dezvolta și ridica tot mai sus nivelul activității culturale. Cred totodată că intelectualii din celelalte comune ne vor da prilejul să învățăm din munca lor.

CONSTANTIN LEOVEANU
directorul căminului cultural din comuna Lem, regiunea Craiova

DIN TOATĂ LUMEA

NOTE POLITICE

O măsură polițistă care trebuie anulată

Oamenii cinstiți din întreaga lume au luat cunoștință cu indignare despre măsura polițienească a Ministerului Afacerilor Interne din Austria. Fără nici un temei, ministrul de interne, Helmer, a interzis activitatea Federației Sindicale Mondiale pe teritoriul Austriei. În seara de 6 februarie, poliția austriacă a pătruns în sediul secretariatului F.S.M., obligându-i pe activiști și funcționari să părăsească birourile. Apoi localul a fost sigilat și pus sub pază.

Federația Sindicală Mondială este cea mai cuprinzătoare organizație internațională a oamenilor muncii din întreaga lume. De la înființarea sa, F.S.M. a luptat neîncetat pentru unitatea clasei muncitoare, a sprijinit permanent lupta muncitorilor din toate țările pentru apărarea drepturilor și ridicarea nivelului lor de trai. Delegații F.S.M. au cerut întotdeauna la întâlnirile internaționale, drepturi pentru toți cei care muncesc, drepturi pentru femeia muncitoare, folosirea deplină a brațelor de muncă în diferitele țări unde concedierea muncitorilor aduce șomajul în masă. F.S.M. a protestat împotriva actelor de violență săvârșite de puterile coloniale în Africa și Asia. Intotdeauna această organizație a luptat pentru dezarmare, pentru slăbirea încredării internaționale și menținerea păcii. Prin lupta neîncetată pentru binele muncitorilor de pretutindeni, pentru întărirea păcii în lume, F.S.M. a reușit să strângă sub steagul său, în cei peste zece ani de la înființare, mai bine de 85 milioane de membri din diferite țări, de diferite rase și de cele mai felurite păreri politice, religioase sau filozofice.

Activitatea aceasta a nemulțumit desigur pe cei care bat toba politicii războiului rece. Măsura luată recent, fără vreun temei, de ministrul de interne austriac nu poate fi privită decât ca una din numeroasele prigoniri la care a fost supusă în ultimul timp Federația Sindicală Mondială.

Guvernul federal austriac, îndată după proclamarea neutralității țării, a autorizat prin lege funcționarea F.S.M. pe teritoriul Austriei. Legea există și trebuie să fie și astăzi în vigoare, deoarece prin activitatea sa, F.S.M. n-a încălcat cu nimic legile statului austriac. Interzicerea activității F.S.M. este o măsură samavolnică luată pe baza unor născociri rușinoase.

Oamenii muncii din țara noastră își alătură glasul lor protestului milioaneilor de oameni din toate țările. Ei cer cu toată tăria anularea acestei măsuri polițienești a Ministerului de Interne al Austriei.

Fapte și MARTURISIRI

● Datele statistice publicate nu de mult de Banca Națională a Iranului dezvăluie cu tărie faptul că nivelul de trai al populației iraniene se înrăutățește neîncetat. Din 1936 și pînă astăzi, prețurile articolelor de primă necesitate au crescut de 25 de ori, în timp ce salariile nu au crescut decât de 3 ori.

● În Paraguay — țară așezată în America de Sud — o familie ca să poată trăi ar avea nevoie pe lună de 3.900 guarani (moneda statului).

Dar acolo un muncitor nu câștigă lunar mai mult de 1.600 guarani. Salariul muncitorilor agricoli este de numai 600-700 guarani pe lună. În regiunea de răsărit a țării, 11 mări bogătași stăpinesc 4.970.000 hectare pământ, în vreme ce 11.000 țărani au numai 608.000 hectare pământ. Dintr-o sută de țărani 78 nu au pământ de loc și trăiesc în neagră mizerie. Așa se face că dintr-o sută de copii, 40 mor înainte de a împlini vîrsta de un an.

Cine conduce Germania apuseană

În ultima vreme Kurt Pritzkolet, publicist burghez din Germania apuseană, a scris o nouă carte intitulată: „Noii stăpîni. Stăpîniul statului și economiei”. Autorul îi prezintă aici pe stăpîniul din Germania apuseană: marii proprietari ai industriei cărbunelui, oțelului și fierului. Clica acestor „noi stăpîni” cuprind oameni de finanțe germani și străini. Krupp, Thyssen, Klockner, Haniel și alte nume cunoscute de mari bancheri, iată care sînt „noii stăpîni” ai Germaniei apusene. Așa cum l-a luat gura pe dinainte și pe autor — fascismul n-a izvorît din „capul confuz” al lui Hitler, ci din creierii acestor regi ai economiei germane, încă înainte de al doilea război mondial.

Cartea a produs vîlvă.

Deși Pritzkolet se înclină pînă la pămînt în fața „noilor stăpîni”, — dezvăluie totuși o seamă de adevăruri din viața economică și poli-

tică a Germaniei apusene. Stăpîniul auralui — despre care vorbește Pritzkolet — dețin funcțiile cele mai importante în cîrmuirea țării. Parlamentul este un organ aflat în mîinile acestor „noi stăpîni”. Reprezentanții de

Peștele cel mare

Comercianții de textile de bumbac din S.U.A., s-au strîns să-și verse mînia.

— Da, stimați confracți! Ne paște un mare pericol din partea japonezilor — s-a războit înfuriat starostele asociației comercianților americani, pe nume Ray Bell — După cum vedeți, nici în țara noastră „a tuturor libertăților”, nu ne putem vinde mărfurile din pricina concurenței japonezilor.

„Protestăm” au vuit vocile celor aflați în sală și-au protestat, adică au ordonat prin oamenii lor din Congres și guvern: „Japonia să vîndă cît mai puține textile de bumbac în S.U.A. Guvernul japonez, neavînd încotro, s-a supus fără crîcneală poruncii primite.

Asemenea relații există între statele capitaliste. Vorba proverbului: peștele cel mare înghite pe cel mic.

Emigrațiile țaranilor italieni

Așa cum a anunțat ziarul „Gazzetta del Popolo”, guvernul italian a luat măsura de a trimite în Germania apu-

seană ca emigranți, încă un lot de 13.000 de muncitori agricoli.

Cum se face că țararii italieni sînt nevoiți să-și părăsească satele, luînd drumul altor țări? Poate lipsa de pămînt? Nu. În Italia există destul pămînt bun pentru agricultură,

numai că el se afla în mîinile marilor proprietari și în vreme ce mii de hectare se află în stăpînire a cite unui singur moșier, sute de mii de țărani n-au o brazdă de pămînt. De aceea, sute de mii de muncitori agricoli sînt mînați de nevoi să-și găsească de lucru în alte țări.

Fără comentariu!

Mac Millan și-a schimbat postul. Din ministru al Afacerilor Externe a devenit ministru de Finanțe al Angliei. Schimbarea aceasta nu i-a prea convenit. Știa el ce știa despre starea finanțelor engleze.

O vreme a tăcut chitic. Voia ministrul să-și formeze o părere cît mai exactă asupra situației. Și așa a și făcut. După ce a întors și pe-o parte și pe alta lucrurile, a cuvîntat: „Situația economică a Angliei trebuie privită cu toată „seriozitatea”

După părerea lui Mac Millan, „dificultățile economice”, prin care trece Anglia sînt oglindite de creșterea prețurilor, de marele deficit al schimburilor și de reducerea cu 23 la sută a rezervelor de aur și dolari în cursul anului trecut față de 1954.

Dar noul ministru al finanțelor s-a ferit să vorbească despre cheltuielile foarte mari care se fac pentru înarmare și care de fapt constituie principala cauză a secăturii puterii economice a Angliei.

În mod firesc, de aceste ne-

ajunsuri sînt vinovați cîrmuitoarii. Dar cum corb la corb nu-și scoate ochii, Mac Millan nu recunoaște acest fapt evident. Dimpotrivă ministrul de Finanțe spune că oamenii muncii poartă vina deficitului bugetar în care se zbate Marele Imperiu Britanic, pentru că cer necentenit mărirea salariilor!

Comentariile sînt de prisos!

Pentru relații de prietenie și colaborare

Răspunzînd întrebărilor puse de agenția telegrafică „United Press of Pakistan”, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. s-a pronunțat pentru îmbunătățirea și dezvoltarea legăturilor dintre U.R.S.S. și Pakistan.

Din nou Uniunea Sovietică își arată hotărîrea ei fermă de a statornici legăturile de prietenie cu alte state. Uniunea Sovietică dorește să colaboreze cu Pakistanul pe toate tărîmurile economice, tehnice, culturale, etc. Și spre deosebire de puterile apusene, Uniunea Sovietică nu urmărește ca prin lărgirea colaborării sale cu alte state să se amestece în treburile interne ale acestora și nici să le stîrbească suveranitatea.

Ziarele anunță că guvernul pakistanez este de acord să înceapă tratative cu Uniunea Sovietică în vederea încheierii unui acord comercial. Îmbunătățirea și lărgirea legăturilor de prietenie sovieto-pakistaneze răspund năzuințelor și intereselor popoarelor celor două state.

Două feluri de ajutor Ziarele din ultima vreme anunță că Uniunea Sovietică a încheiat acorduri în vederea acordării de ajutor tehnico-stiințific în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pasnice cu Iugoslavia și Egiptul. Șeful guvernului sovietic a declarat că Uniunea Sovietică poate să împărtășească cunoștințele ei tehnice în întrebuintarea energiei atomice în scopuri pasnice și Pakistanului. Asemenea măsuri, care și-au primit aprobarea călduroasă din partea popoarelor lumii, sînt de un real ajutor forțelor păcii.

Aceleași ziare aduc însă altfel de vești din țările lagărului imperialist. Opunîndu-se interzicerii armelor atomice S.U.A. și celelalte puteri apusene au luat hotărîrea de a înzestra armatele blocului Atlanticului de nord cu armament atomic. Asemenea acțiuni nesăbuite, care primejdiesc pacea lumii, sînt și ele de ajutor, dar ajută forțelor războiului.

Dovezi zdrobitoare De curînd, Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a organizat la Moscova o conferință de presă. Ziaristilor sovietici și străini li s-au arătat documente de netăgăduit: baloane americane, cu aparatul lor, lansate în spațiul aerian al U.R.S.S. Origine și-a putut da seama că aceste baloane servesc spionajul.

Cercurile conducătoare din S.U.A. puse în fața acestei situații, dau din colt în colț. Născocirea lor că, chipurile, baloanele ar fi lansate în scopul „cercetărilor științifice”, nu și găsește niciăieri crezare. Ciudat soi de „cercetări”! Ce legătură să aibă oare fițiucile murdare pline de calomnii la adresa țarilor lagărului socialist, cu cercetările asupra stării timpului, cum pretinde propaganda lor? Dealtfel, întregul aparat al baloanelor este destinat luării de fotografie din aer asupra teritoriului țarilor lagărului socialist.

Lansarea de baloane de către S.U.A. pe teritoriul țarilor lagărului socialist constituie acțiuni din cale afară de primejdioase. Asemenea încălcări grosolane a suveranității statelor nu pot fi îngăduite. S.U.A. au datorii să ia măsuri grabnice de încetare a violării spațiului aerian al Uniunii Sovietice, și al țarilor de democrație populară.

Zilele trecute vreo 40 de țărani muncitori întovărășiți și cu gospodării individuale din comuna Drănicu, raionul Segarcea, regiunea Craiova, au vizitat gospodăria colectivă „1907” din comuna Valea Stanciului.

— Da ce-i maică, au venit la nuntă?
— Ba nu! La vedere! Au venit să vadă zestrea colectivei!

Epigramă

In loc să se deplaseze în comunele ce-sînt repartizate, zootehnicianul Pojoreanu Constantin stă tot timpul la PUNCTUL ZOOTEHNIC din comuna Domnești, prezinzînd că toate treburile-i merg bine.

Pojoreanu, cu pricina
Zice că-i la punct cu toate;
Chiar așa e, bată-l vina,
Nu-i la... PUNCT și zi și
noapte?

ION MICUȚ
corespondent din Curtea
de Argeș

Din neglijența celor de la O.R.A.C.A., în satul Dobric — raionul Tg. Lăpuș s-au stricat aproape 4 vagoane de fin achiziționat. Clăile stau afară de anul trecut, în grija unui paznic care n-a mai primit salariu... tot de atunci.

(După o sesizare primită de la CHIRA NISTOR, corespondent)

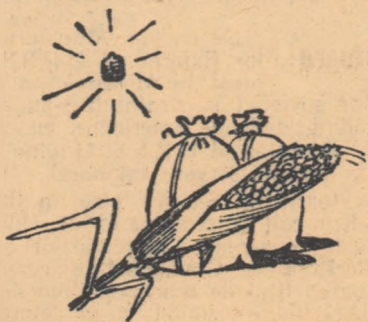

PAZNICUL:

— Ce mă mai mir: Au uitat ei ditamai clăile de fin, dar mi-te pe mine!

Desen de H. LERU

Colectiviștii de la G.A.C. „I. L. Caragiale” din comuna Siliștea, raionul Brăila, s-au angajat să semene și anul acesta porumbul în cuiuri așezate în pătrat.

Colectiviștii fruntea sînt în sat
Și pilda lor pe mulți i-a dumirit:
Atunci cînd sement bobul în pătrat
Și rodul o să fie... înzecit.

In citeva rinduri...

S.M.T. Spătărești din regiunea Suceava este codașă la încheierea contractelor de lucrări pentru muncile agricole de primăvară.

În sfîrșit te dumirești
Pîn-la urmă, fără grabă,
Că aici la Spătărești
Nu se prea... spetesc la treabă.

U.R.C.C.-Segarcea nu și-a realizat pînă în prezent nici măcar planul de achiziții pe anul 1955.

Probabil, Uniunea raională
Văzînd că planul-i greu de întrecut
A devenit și ea originală:
Lucrează-n contul... anului trecut.

La S.M.T.-Secuieni din regiunea Oradea, din cele 50 de tractoare planificate să fie reparate pînă la 20 februarie a.c., de-abia 15 au părăsit atelierul.

La Secuieni s-au lenevit firtații
Și nu le-au dres tractoarelor motorul.
E clar. Cînd nu îți vezi de reparații
Rămîne de căruță... și tractorul.

D. TABACU și GH. CHIRIAC

Inștiințare

Se aduce la cunoștința celor care vor să învețe MERSUL PE SIRMĂ, că SECȚIA DRUMURI ȘI PODURI a raionului Cislău le asigură toate condițiile pentru a învăța secretul echilibristicii. Se poate înscrie la această școală orice țăran muncitor, indiferent de vîrstă și studii, cu condiția de a locui în comunele Pîrscov sau Măgura. Antrenamentele se fac la orice oră din zi și noapte, și constă în a trece apa Buzăului pe cele cîteva stîngii spinzurate în locul fostului pod. O altă condiție este ca toți candidații la echilibristică să știe să înoate, fiindcă în cazul cînd vor cădea, sînt nevoiți să continue trecerea apei dînd din mîini.

În mod cu totul excepțional sînt excluși de la învățarea mersului pe sirmă cei din SECȚIA DRUMURI ȘI PODURI a raionului, întrucît aceștia au vederea proastă. Drept certificat medical servește... însuși podul susamîntit, pe care nu-l văd de multă vreme în ce hal a ajuns.

AFILIE GRIGORESCU
corespondent

STRIGATURI

Vînt de primăvară vine —
Nu dormi prea mult, vecine!
Vezi de plug, de grapă vezi
Și fă-ți lucrul prin livezi.

Nu sta frate la-ndoială,
Fă-ți în curte rînduială
Scoate plugul și ți-l drege,
Ca să poți ara în lege.

Satiră și UMOR

Șase capre... și încă una!

Iarba și-o pășteau cîndva (Lumea, cum vă spun, știa
Șapte capre în vilcea: Că Tănase le hrănea).

Șase capre într-un an
N-au prins carne pe ciolan.
Se-ngrășa a șaptea, vere,
Ca pe drojdie de bere.

Șase capre le mușea,
Mai dihai sau mai așa,
Dar a șaptea, cea bondoacă,
Dădea lapte cît o vacă.
(Asta ea și cele șase,
Era mulsă de Tănase).

Șase capre în zăvoi
Se umplură de noroi.
Cea de-a șaptea-i pieptănată
Și spălată ca o fată
Tinără, nemăritată.
(Nici o taină nu era
Că Tănase le-ngrijea).

Deci cînd nu sînt de-opotrivă
Vitele de arătoase,
Căutați prin colectivă:
Nu-i pe-acolo vre-un Tănase?

VICTOR PIȚIGOI

M-AM CERTAT cu Mășutul

Nașu-meu, Ilie Dobrete, e chiabur. Cu toate astea, între el și chiaburii descriși în unele cărți sau făcuți în caricaturi, nu e nici o asemănare. Aia sînt toți fâlcoși, au capul cît o baniță și burta ca un sac plin cu mălai, de parcă a tunat și i-a adunat. Nașu-meu, Ilie Dobrete, e o zgaibă de om, în-cît dacă ți-ar veni chef să-i îndei căciula peste urechi, ar dispărea sub ea aproape tot. Cu toate astea, e chiabur, și încă pe atît de-al dracului la suflet, pe cît e de prăpădit la înfățișare. Și zgîrcit! Mai degrabă faci un mort să vorbească, decît pe nașu-meu să-ți dea ceva. Cum o să-ți dea, cînd și de ce bagă-n el il ustură la fîcași. Unii cică ăsta cu o mină-și duce la gură și cu alta-și ia. Păcătos! Cînd mă duceam pe la el,

A lu' Vărzaru sare în sus, să mă mînce.
— Ho, mă, nu te-aprinde!
Dacă n-a dat-o el... o dau eu!
— Te-ai scrintit la minte!
— mai face colectorul.

Scrintit, nescrintit, pîn-la urmă a priceput el cum e cu porumbul și... l-a luat. Pe tot. Mi-a dat pe el o chitanță, în contul lui nașu-meu. Obligație, să mă scadă, n-aveam; eu sînt colectivist.

De cînd mi-a lăsat porumbul să i-l păstrez, Dobrete, nașu-meu, n-a mai dat pe la mine. Ne-nțilneam cîteodată pe uliță și mă-ntreba din mers:

— Stă bine porumbu' meu, fine?

— Stă bine, nașule!

— Ai grijă!...

— Las' pe mine! Am avut l...

mai de mult, după te miri ce, și-l găseam la masă, mă întrebam întodeauna așa:

— Măninci, fine, sau ai mîncat acasă?

— Am mîncat.

— Să-ți fie de bine!

Asta-i nașu-meu, Dobrete.

Astă toamnă, într-o seară, mă trezesc că-mi intră-n curte. Era cu căruța plină de saci. El, în virf, ud ciuciulele. Trage lingă magazia a nouă, sare jos și începe să chicotească:

— Am bătut porumbul ăsta, fine, și... n-am unde-l mai pune. Să-l vînz, n-are preț. Il mai țiu pînă-oi găsi un mușteriu mai ca lumea. Ce zici, mi-l ții?

Mie, drept să-ți spun, isprava asta nu mi-a mirosit a bine. Ehe, nu-mi cunosc eu nașul? Dacă și-ar fi tirnosit el avearea așa, prin tot satul, astăzi nu mai era...

— Bine, nașule! Lasă-l aici! Îi ajut să descarce și pleacă, mulțumit că l-a blagoslovit dumnezeu cu un fin cumsecade.

A doua zi mă duc la a lu' Vărzaru, colectorul, și-l întreb:

— Mă, Ilie Dobrete, nașu-meu, și-a dat cota la porumb?

— N-a dat-o. Cică n-are. Ini-ma draoului, nu-l știi? Da' o scoț eu.

— Ei, o scoți! Iartă-l și tu. Poate n-o avea, omu'.

— Ai?

Și ne vedeam de treabă, fiecare.

Deunăzi însă a venit sorocul țărăborului. Mă trezesc tot pe seară, cu nașu-meu și cu un mușteriu dintr-un sat vecin. Se duc drept la magazin. Eu ies din casă, cu coșul pe umăr. Dobrete, calm, ca la ei acasă:

— Hai, fine, să scoatem porumbu' ăla! Il ia dumnezeu!

— Păi, nașule, l-a luat altul. Știam că-l ai de dat și l-am dat.

— Cui?

— Lu' a lu' Vărzaru! Mi-a dat hîrtie în regulă!

Vorba asta l-a trîznit pe nașu-meu ca o măciucă. S-a frînt o dată de mijloc și a început să țopăie și să chițăie, ca un șoricel căzut într-o căldare goală:

— Așa, fine, hai? Mi o făcuși! Să mai pupi tu... nășie cu mine!

— Iaca pagubă!

Am stat în mijlocul curții, privindu-l cum iese pe poartă bombănind, cu mușteriu după el. De-atunci nici nu ne mai dăm bună ziua.

Și uite așa, de unde pînă acum mi-a fost el naș mie, acum i-am fost eu naș lui!

ST. BALACIU